

באהבה ובאמונה

להתקרב אל ה' באהבה ובאמונה

בהוצאת
מכון מאיר
ע"ש אליעזר מאיר ליפשיץ הי"ד

נכון לעכשיו

הרב דב ביגון ראש מכון מאיר

העלון מופץ ב-50,000 עותקים
לפרסומים והקדשות בעלון ובאתר: 026461302
ההכנסות קודש למכון מאיר
תוכן המודעות באחריות המפרסם בלבד

בשמחה תמיד

"משנכנס אדר מרבין בשמחה ומשנכנס אב ממעטין בשמחה" (תענית כט, א). משנכנס אדר הקב"ה האיר לנו, עם ישראל, את פניו והצילנו מעצתו של המן הרשע - ולכן מרבין בשמחה על ריבוי חסדיו - אבל גם באב שבו הסתיר השי"ת פניו מישראל ובו נחרבו שני בתי המקדש נאמר "ממעטים בשמחה". יסוד אמונתנו הוא שגם כאשר יש הסתר פנים כביכול, פועל אבינו שבשמים בסתר לטובתנו. לכן יהודי מאמין העובד את ה' באמת תמיד צריך להיות בשמחה בין בהארת פנים בין בהסתר פנים. כפי שהורונו חז"ל "חייב אדם לברך על הרעה כשם שמברך על הטובה" - בלב שלם ובשמחה (ברכות ס ב). השמחה משולה למוזיקה. אפשר להגביר את הקול או להנמיכו אבל את מנגינת האמונה, הביטחון והשמחה בישראל אי אפשר להפסיק.

נכון לעכשיו, מדינת ישראל נמצאת במצב מורכב ומסובך, במלחמה עם אויבנו הבאים עלינו ומפגעים בנו לכלותנו ולנשלונו מארצנו. לא יקום ולא יהיה! וכן, מאבקי כוח תרבותיים, חברתיים ופוליטיים מבית מחלישים לכאורה את חוסנה וכוחה של האומה, אבל בוטחים אנו בשי"ת ונאמנים דברי נביאינו, נביאי האמת והצדק, ובדבריהם הנאמרים באמת. "כי לא יטוש ה' עמו ונחלתו לא יעזוב" וככל שאנו צועדים במעלה הדרך לגאולה השלמה, יותר ויותר תגדל השמחה בישראל ובעולם כולו עד שנראה עין בעין כיצד "אבדו גויים מארצו" (תהילים י, טז) "ה' הפיר עצת גויים, הניא מחשבות עמים. עצת ה' לעולם תעמוד, מחשבות לכו לדור ודור" (שם לג י-יא). מהמצפה לישועה

לך הנמן ב' 15

- 2 אתגר האמונה החיה הרב אמיר דומן
- 2 הלב שמתחת לחושן המשפט הרב חגי לונדין
- 3 פרשת שקלים - חידוש הברית בין ישראל והקב"ה הרב יורם אליהו
- 3 כי יכרה איש בור הרב און טרבלסי
- 4 ברכה לכלל ישראל הרב דוד לנדאו
- 4 שמחת העניו הרב יצחק זאגא
- 6 להביא את עצמי זוגיות / אסתר אברהמי
- 6 שיר | עבד עברי אריאל
- 8 הרפורמה המשפטית והדמוקרטיה הרב שלמה אבינו

לתרומות באתר או בטלפון *2331
meirtv.com

היו שותפים

בהוספת יהדות באהבה!

- אלפי שיעורים
- קירוב רחוקים
- מאות תלמידים
- ערוץ ילדים
- אולפן גיור

אתגר האמונה החיה

אמונה למעשה

הרב אמיר דומן עורך "ערוץ מאיר"

אחר זוגיות מתברבר בשטח? בעולם שמשדר לנו בכל הכוח ובכל הערוצים ש"יש הרבה מאוד מלבדו וזה בסדר גמור" ח"ו, יש לנו אתגר: לחיות אמונה, לא "לשרוד אמונה". לחיות בעוצמה ועומק את החיים שלנו, האישיים והלאומיים, שנתן לנו מי שמאמין בנו, ולא חיים זרים ושאלים מן החוץ. האם צריך להמציא ריטואל כלשהו בשביל לחיות אמונה? לא, הכל קיים ונתון. רבש"ע מתייצב למפגש אוהב, ומטיב עמנו בכל עת: "חדשים לבקרים רבה אמונתך". ואם שרירי האמונה החיה שלנו עייפים ומנוונים? - הוא עצמו מגיש לנו הזדמנויות בשפע לאמן ולהשיב אותם לרעננות וגבורה. ואם ההרגשה היא שהכל חסום ואטום ואין קשר? - נו, היא הנותנת: ומי בעל הבית על המציאות הזו עצמה? ודאי רק הוא. גם זה גילוי, לפעמים הבורא מתגלה בתחושת של "עילום שם": "אסתר מן התורה מנין? - זאנוכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא". אנוכי הוא! פניי הם! ובכן, אם נשאל בלשון הכתוב: "מה ה' אלוךך שואל מעמך?" נוכל להתחיל בכך שהא' ב' הראשוני של אמונה חיה הוא - להגיב. לא להתעלם. להיות במגע. גם לתהות ולשאל אם צריך. לא להיות אדיש. להסתקרן. ואת זאת נמשיך ונפתח בפעם הבאה בע"ה.

שאלות הארות ותגובות: amirduman@gmail.com

כל רגע ומצב שכזה, ועוד אינספור ביטויי ומצבי חיים (שמיעת חדשות והתגובות להן, מודעות למתרחש בקהילה או במשפחה, קבלת החלטות, עמידה בניסיונות, חלומות ומשאלות, רגשות ודמיונות ועוד...) - הם זרם גועש של אהבה, אמונה, רצון וטוב אלוקיים, שפוגש אותנו ומבקש מאתנו להביע אותו בנאמנות ומלאות.

המשימה שלנו היא, כביכול, להאמין "נכון יותר". תאמרו: 'סליחה, מה פירוש?!', אך כבר רבותינו הקדמונים עסקו בבירור אמוני ובניקוי סיגים מתפיסת העולם היהודית, וכך ראוי המטרה אינה לקבע ולשמר סטטוס קוו. מציאות שיש בה אמונה מילולית והצהרתית בלבד שאינה מחייה ומאירה חלקים הולכים וגדלים בחיים - כולנו רואים כיצד היא דועכת. האם איננו יודעים שהקב"ה "מלוא כל הארץ כבודו"? אז איפה הוא נעלם לנו כאשר יצאה שבת? כאשר קיפלנו את התפילין? כשהוויז לועג לנו 'עוד 23 דקות בפקק'? כאשר החיפוש

מטרת הלימוד הזה כפי שהתנסחה בידי הרב זאב קרוב ז"ל, היא מטרה מעשית: להביא את החיים הטבעיים שלנו להתבטא יותר ויותר ב"שפת האמונה". ואין הכוונה למילים, או להסברים ורעיונות של ערכי האמונה. האמונה אינה תכונה אנושית, אלא "תנועה" אלוקית של אהבה, רצון, אמון, שפע וקיום (ועוד) שמופיעה מלמעלה למטה, ומן השורש האינסופי באחדותו - אל המרחבים כולם. וכשאמונתו מתגלה בנו (ברמה אישית או מסגרתית, פיזית או רוחנית, ועוד), נוצר מפגש בין המאמין והנאמן, שמתגלה ומופיע שוב באמונה שלנו, שהיא המשך מובן וטבעי של המקור שממנו היא באה.

משום כך, אין שום סיבה שנצמצם את האמונה שלנו למילים ולמושבות כלליות, שהרי כל מציאויות החיים הן גילויי אמונה ונתיבים שבהם מתגלה האמונה של בורא עולם בנו ובעולם שהוא מנהיג. אנו "מאמינים" בזמן הכנת ארוחת הבוקה ו"מאמינים" לא פחות, ברגע ההתלבטות כמה סוכר להוסיף לקפה. אין ספק שהאמונה מתגלה בשעת ריכוז הכוונה בתפילה, אך גם בגיוס המוטיבציה לריכוז הקשב בדייט, או בשעת השכבת הילדה לישון. ומה בדבר היכולת להחזיק מעמד במקום עבודה מול בוס קטנוני? השיקולים שמתעוררים בתוכנו הם גילויי אמון של רבש"ע שנותן להם מקום וקיום, וכוח להניע מעשה בחיים שלנו.

אורות הפרשה

הרב חגי לונדין ר"מ במכון מאיר

הלב שמתחת לחושן המשפט

פרשת משפטים עוסקת בדיני ממונות ונזיקין, בסידור מערכות היחסים בחברה. החלק בתורה שעוסק בכך מכונה בשם 'חושן משפט' על שם החושן שהיה על ליבו של אהרון הכהן. בחושן היו משובצות אבנים טובות שבהן היו חקוקים שמותיהם של השבטים. בכל פעם שהיה צריך להכריע בדין היו מתנוצצים אורות באותיות שהיו חקוקות באבנים. לכל אחד ואחד מישראל ישנה אות בתורה, אור מיוחד משלו. חושן המשפט בא לוודא שכל אחד תופס את הנפח המדויק שלו בעולם בלא לדחוק את רגלי השני. אם יש אות אחת שלא מאירה - הסיפור לא שלם.

החושן היה על ליבו של אהרון הכהן. רק למי שיש לב כמו לאהרון, אוהב שלום ורודף שלום - יכול לדון במשפט. רק למי שיש את מבט החסד יכול להיכנס לדין; רק מי ששמע את פרשת יתרו, את התמונה הכוללת של מטרת ה' בעולם שהתגלתה במעמד הר סיני להיטיב לעולם - רק הוא יכול לקרוא את פרשת משפטים.

אזכרה

ביום חמישי, ב' באדר, 23/2 נתייחד עם זכרו של בנו ואחינו היקר

אבשלום שושני ז"ל

בשעה 19.30 באולם ביהכ"ס אוהל יצחק, רחוב קוסובסקי, קרית משה ירושלים.

למחרת יום שישי, ג' אדר, נעלה לקברו בהר הרצל בשעה 10:30 בבוקר.

המשפחה

מזמנת לשנה של
חיפוש וגעגוע
מפגש חי ומתחדש
עם **עצמד**
שנה של לימוד תורה
בירושלים

בואי ליום הכרות לשנת תשפ"ד
במכון אורה

כ"ד אדר
ה' אדר
כ"ז אדר

מחכות לך!

לפרטים נוספים והרשמה השאירו הודעה ותחזור אלינו, שוהם: 0525607494

המו"ל: מכון מאיר טל' 02-6511906 אתר הבית meirtv.com דוא"ל torah@meirtv.co.il

יעוצב גרפי: תהילה ברנשטיין הפצה: מקור ראשון | העלון מופץ ב-50,000 עותקים 0528908518

מתורת החסידות

שם משמואל לפרשה

הרב יורם אליהו ר"מ במכון מאיר

מוסיף השם משמואל שזו הסיבה שמקדימים וקוראים את הפרשה הזו בשבת (ולא בראש חודש), כי שבת נקראת ברית וזה "כמו שני אוהבים שכורתים ברית שתהיה האהבה שבניהם קיימת לעולם", ובוודאי שאין צורך בחידוש הברית בעוד שהיא תקועה בליבם, אבל היא נצרכת בעת שהאוהבים התרחקו זה מזה, וריחוק המקום עלול לגרום לשכחת האהבה, "לזה נצרכת כריתת הברית (מחדש) כדי שלא תשתנה". כך גם עניינה של השבת שכל ישראל דבקים בה באהבה וברצון, אך יש חשש שימי החול יקררו ויחלישו את האהבה הזו ולכן יש את ברית השבת - שישאר רושם האהבה הזו גם לימי החול.

לסיום מביא השם משמואל מאמר מהזוהר הקדוש (פרשת משפטים, עמ' קיד) על הפסוק שאומרת כנסת ישראל לקב"ה, "שימי כחותם על ליבך כחותם על זרועך" - כנסת ישראל בשעה שמדבקת בבעלה הוא הקב"ה, אומרת לו שימי כחותם על ליבך ועניין החותם שהוא נשאר במקומו לעולם, כך במקשת כנסת ישראל שתהיה חקוקה ודבוקה בה' תמיד (עי"ש באריכות). כך, אומר השם משמואל, הוא העניין שמקדימים וקוראים את הפרשה בשבת, כי השבת היא ברית והיא מסייעת לכך שלכריתת הברית מחדש יהיה קיום ניצח.

פרשת שקלים - חידוש הברית בין ישראל והקב"ה

לנאמר בפסוק רשפיה רשפי אש שלהבת'ה "היא אש האהבה שלעולם קיימת בין ישראל לקב"ה, ומים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה..." ואף שנראה לעיתים שהתקררה האהבה הזו, אומר השם משמואל, "היא כפתיל הנעורת המשוח בשמן שיתלהב בקלות בהריחו אש". הקשר והדבקות בין ישראל וקב"ה קיימים לעד, וגם כשזה לא גלוי, יש אש נסתרת שבוערת ובקלות אפשר לעורר ולהלהיב אותה, את האהבה בין ישראל והקב"ה. כך מפרש השם משמואל את המדרש בתנחומא בפרשת כי-תשא (סימן ג'), שאמר משה לפני הקב"ה, ריבוננו של עולם כאשר אמות, אני לא אזכר יותר, אמר לו הקב"ה, כמו שעשיו אתה נתן לעם ישראל את פרשת שקלים ואתה זוקף את ראשם (כי תשא את ראש בני ישראל, רומז לזקיפות קומתם). כך בכל שנה ושנה כשהם יקראו את הפרשה הזו לפני, "כאילו אתה עומד שם באותה שעה וזוקף את ראשם". מכאן, שהקריאה בפרשה זו "היא הניצוץ שממנו נדלק ומתלהב לב בני ישראל, ומתראה המטבע של אש שהייתה טמונה עד הנה והיא שלשלת ארוכה מימות משה רבנו עד סוף כל הדורות". עם ישראל לדורותיו קשור בקשר עמוק עם הקב"ה בכל המצבים, אלא שבכל שנה חוזרת ומתחדשת כמו ברית חדשה.

את ההפטרות לפרשת שקלים מתחילים למנהג הספרדים מהפסוק במלכים ב' (יא, ז') "ויכרות יהודע את הברית בין ה' ובין המלך ובין העם". מבאר השם משמואל (שנת תרע"ה, מאמר אחרון) שזה בא להורות "שעניין השקלים הוא לכרות ברית חדשה לעבוד את ה' בחיות חדשה". דבר זה נרמז בדברי חז"ל במסכת ראש השנה (ז, א), על מצוות מחצית השקל הנלמדת מהפסוק "זאת עולת חודש בחודשו לחודשי השנה", דורשים חז"ל, "אמרה תורה חדש והבא קורבן מתרומה חדשה", ועוד אמרו חז"ל "משמיעין על השקלים באחד באדר". כל זה מלמד שהתחדשות הברית מתחילה מאדר.

בפסוקים בפרשת כי-תשא שמדברים על מצוות מחצית השקל נאמר (שמות ל'): "זה יתנו כל העובר על הפקודים...". ופירש רש"י, שה' הראה למשה מטבע של אש ואמר לו 'כזה יתנו'. שואל השם משמואל, למה לא כתוב בתורה במפורש 'כזה יתנו'? והוא משיב: חז"ל מלמדים (ספרי פר' מטות) "כל הנביאים התנבאו ב'כה' מוסיף עליהם משה שהתנבא ב'זה', ופירש המהר"ל שנבואת משה היא התורה והתורה היא נצחית ולכן יצדק בה הלשון 'זה' שמשמעו דבר הקיים לעולם. ולכן אמרה התורה 'זה יתנו' להורות שהמטבע של אש שנראתה למשה אז, קיימת לעולם, והיא רומזת

עומק הפרשה

הרב און טרבלסי ר"מ במכון מאיר

היכה אף בכורות שנמצאים ברשות אחרת. ולכן מוכרח שבור סתם בתורה הוא בעומק עשרה שחולק רשות לעצמו, לעומת בור תשעה שנחשב חלק מאותה רשות שבה הוא נמצא.

עשרת בני המן נתלו על העץ אך לפי הגמרא במגילה¹ היו לו בנים נוספים. לדעת רמי בר אבא היו להמן מאתיים ושמונה בנים כמניין "רוב" שנאמר "ורוב בניו". רוב אותיות בור. וכפי שה-בר בתורה נכתב חסר כך גם במגילה נכתב "רב" חסר, והאות ו' שלפני השלימה את המניין למאתיים ושמונה כך שנכתב "ורב בניו" ולא "ורוב בניו".

המן חשב שישראל שווים לשאר אומות ואפשר לאבדם, לכן נכתב במגילה רב חסר. כי מבחינת המן ישראל שייכים לאותה רשות של שאר העמים. אך באמת ישראל נפרדים לעצמם מעולים ונבדלים מהעמים. הם כמו בור שלם עשרה טפחים שחולק רשות לעצמו. ואת זה רמזה המגילה כשהוסיפה את ה-ו' לפני, וכאילו נכתב רוב מלא. **בכתב הרגיל נרמז מבטו של המן והכתב המלא רומז למבט האלוקי האמיתי שישראל חולקים רשות לעצמם ובשבילם נברא הכול.** לכן לעולם אי אפשר לאבדם.

בנוסף מסביר המהרש"א² שנקרא המן בעל הבור משום שיעץ תחבולות וכרה בור להפיל בו את ישראל. ועליו נאמר "חופר גומץ (בור) בו יפול"³. המשך המאמר בעמוד 66

מהמשנה בבבא קמא³ מתבאר שיש שני סוגי בורות. בור לניזקין שהוא עד תשעה טפחים, ובור למיתה שהוא מעשרה טפחים. בור תשעה טפחים הוא אפוא בור חסר ובור עשרה טפחים הוא בור שלם. המילה בור בפסוק "כי יכרה איש בור" באה לרבות כורה אחר כורה.⁴ הכורה הראשון כרה בור תשעה טפחים, ובא השני והשלימו לעשרה, ואף שכרה רק טפח אחד התחייב בכל תשלומי הבור. על פי זה מבאר הגר"א⁵ את הכתיב החסר בפרשה. ב"כי יפתח איש בור" מדובר על בור שלם בעומק עשרה ולכן נכתב בור מלא. אך ב"כי יכרה איש בור" מדובר בבור תשעה שהוא חסר והכורה השלימו לעשרה, ולכן נכתב בר חסר.

הנצי"ב⁶ מסביר שמקור דברי חז"ל שבור שלם הוא עשרה טפחים הוא ממכת בכורות. התורה מספרת שמתו כל בכורות מצרים מבכור פרעה היושב על כסאו עד בכור השבי שבבית הבור. החידוש בבכור השבי הוא שמחיצת עשרה טפחים חולקת רשות לעצמה. אם מלאך היה מכה במכת בכורות אזי בכור השבי לא היה מת משום שלמלאך אין שליטה ברשות אחרת מהארץ. אך כיוון שהקב"ה כביכול בכבודו יצא במצרים הוא

כי יכרה איש בור

אחד מארבעה אבות נזיקין הכתובים בפרשה הוא הבור. שלוש פעמים נאמר בור בפסוקים. "כי יפתח איש בור או כי יכרה איש בור... בעל הבור ישלם"¹. פעמיים נכתב בור בכתיב מלא, אך במילים "כי יכרה איש בור", כתוב בר בכתיב חסר. מה ראתה

התורה לשנות ולכתוב פעם בור ופעם בר?

פרשת שקלים נקראת לפני ר"ח אדר כדי להקדים שקלינו לשקלי המן. המן שקל עשרת אלפים ככר כסף כדי לקנות את ישראל מאחשוורוש להשמידם. אך אחשוורוש שבעצמו רצה להיפטר מעם ישראל מותר על התשלום "הכסף נתון לך והעם לעשות בו כטוב בעיניך". הגמרא במגילה² ממשילה זאת לבעל התל ובעל הבור. "משל דאחשוורוש והמן למה הדבר דומה? לשני בני אדם לאחד היה תל בתוך שדהו ולאחד היה חריץ בתוך שדהו. בעל חריץ אמר מי יתן לי תל זה בדמים בעל התל אמר מי יתן לי חריץ זה בדמים. לימים נזדווגו זה אצל זה אמר לו בעל חריץ לבעל התל מכור לי תילך אמר לו טול אותה בחנם והלואי". אחשוורוש הוא בעל התל והמן הוא בעל הבור. **וצריך להבין את שיחתם של חז"ל שהגדירו את המן כבעל בור במאבקו בישראל.**

תפארת האדם, גבורת האדם, מתגלים באדם המפואר, העילאי הישראלי. עד כדי כך שהאישיות האינדיבידואלית נפגשת בסדר השכמת הבוקר עם הצד הכללי הישראלי. הביטויים אזירה בגבורה ועטירה בתפארה, מקורן בפרקי הגאולה של ישעיהו: "כה אמר ד' לזמשיחו לכורש... אאזרך ולא ידעתני"³, "עטרת תפארת ביד ד' וצניף מלוכה בכף אלקיך"⁴. אלו פסוקים השייכים לעניין כללי ישראל. שם נמצא הפסוק "הנותן ליעף כח ולאין אונים עצמה ירבה"⁵, המשך השכלול של הופעת הגבורה והתפארת של כלל ישראל. זה כבר עניין אחר. אמנם יש הבחנה אם זה נמצא בתלמוד או לא נמצא בתלמוד, אך כלל ישראל נמצא מעל לכל הגדרים, גם אם אין לברכה מקור בתלמוד. סדר גאולת כלל ישראל הוא גדר מיוחד⁶.

ערומים'. מתאושש וקם ועומד בקוממיות - מברך 'זוקף כפופים', וכן 'רוקע הארץ על המים'. לכל הביטויים והמליצות של הברכות הללו יש מקור בפסוקים. בסיפור של ההיסטוריון ר' זאב יעבץ יש מקור בתורה ובנביאים לכל מילה. על פי זה נמשך סדר הביטויים והמליצות שלנו. רוב הברכות מתבררות בגמרא ברכות, ויש עוד ברכות של עבד ואישה שמקורן בגמרא במנחות². בפסוקים נזכרה ברכה נוספת: 'ברוך מגביה שפלים'. אך רוב הפסוקים ביטלו אמירתה מכיוון שאינה נזכרת בתלמוד. מה עם ברכת 'הנותן ליעף כח'? הרי גם היא אינה נזכרת בשום מקום בגמרא! כלפי אמירתה אין כל כך התנגדות. אמרתי לפני כמה עשרות שנים שביור החשבון היסודי הוא כלל ישראל! הברכות האחרונות: 'אוזר ישראל בגבורה', 'עוטר ישראל בתפארה', לא נאמרות על סתם אדם - אלא על האדם מישראל. אדם יכול להיות במדרגה עליונה, בגבורה ובתפארה, אך שכלול האדם,

יש דבר מיוחד המובא ברא"ש ומקורו מדורות קדמונים של הגאונים. אדם מברך: "אשר קידשנו במצוותיו וציוונו". לגבי הכוונה והאם בפדיון הבן, מביאים ראשונים, שהיו מקומות בתקופת הגאונים שנהגו לברך ולסיים כך: 'ברוך אתה ד' מקדש בכורי ישראל בפדיונו'. אצלנו לא נוהגים כן. הרא"ש ועוד כמה גדולים מבטלים נוסח זה. ומדוע? מכיוון שזה לא נזכר בתלמוד. אנחנו יהודים של תלמוד, ובניגוד לקראים אנו מברכים רק ברכה שנזכרה בתלמוד, ומה שלא נזכר בתלמוד - איננו מברכים. וכן ברא"ש בתחילת כתובות בעניין ברכה על זיווג. ברכה זו נתבטלה מכיוון שלא נזכרה בתלמוד! זה הקריטריון הקובע, זו אמת המידה. "דברי תלמוד תורתך", כך אומרים ב'אהבה רבה'. לא סתם 'דברי תורתך', אלא "דברי תלמוד תורתך". לכל ברכות השחר יש מקור בגמרא ברכות¹, והן מופיעות בסדר השכמת הבוקר ב'שולחן ערוך'. כאשר אדם מתלבש - מברך 'מלביש

מידות הראי"ה - ביאור למידת ענווה - פיסקה ז' חלק א'

הרב יצחק חי זאגא

שמחת העניו

לע"נ הרב חיים מאיר דרוקמן זצ"ל

שכה יודע האדם בצניעותו שכל ערכו לא בא אלא מהתגלות אור ד' בתוכו. על כן, הענווה אינה מביאה אותו לידי עצבות אלא להודאה מלאת שמחה לד', על הטוב שהוא משפיע לתוך אישיותו. הוא מתמלא בשמחה ובזריזות גדולה לקנות עוד הרבה מעלות חמודות, על ידי הכנה והיפתחות לקבלת השפע הבא ממרום. אשר על כן, אם הענווה מביאה לידי עצבות, הרי היא ענווה פסולה. זאת אינה ענווה. זו טעות במהלך עבודת הנפש הנדרשת על מנת לזכות לענווה. שהרי העניו הוא זה שאור ד' מאיר לתוך הוויתו, מהווה את האני' שלו ומרום אותו, ואיך לא ישמח בשלמות האלוקית שזכה לה ועוד יזכה לגדול בה עוד ועוד.

ענוה פסולה

כל זמן שהענוה מביאה עצבון היא פסולה

כשאדם עובד על מידותיו על מנת לזכות למידת הענווה, ידע להיזהר מן העצבות. כי יש דמיון מסוים בין המצב הנפשי של בעל הענווה למי שנופל לעצבות, על אף המרחק העצום שבין שתי מידות אלו. כך מסביר הרב (מוסר אביך ג, א) -

הענוה היא מדה טובה, כשיודע ענין הענוה ומושגה היטב ויודע איך להתנהג בה ולהכניסה בנפשו. אבל בהשקפה שטחית תמשך אחרי מדת הענוה מדת העצבון, מפני שציון החיצוני הוא קרוב זה לזה... מדת הענוה, הטובה, מתמצרת עם מדת העצבות הרעה; כשלא יתלמד בפרטיות איך להוציא את מדותיו מהכח אל הפועל אז כשיעלה על לבו מדת הענוה וירצה להמשיך בציוורה, וציוורה בא על ידי הכרת קטנות ערכו, ומדת העצבות גם כן באה על ידי הכרת חסרונותיו, על כן תבאנה לו שתייהן ביחד והעצבות תערבב ותקדיר כל נועם הענוה וזיוה.

אומר הרב, כדי לזכות למידת הענווה, אדם צריך להכיר בקטנות ערכו אל מול האלוקים. בדומה, אך בשונה לגמרי, העצבות באה מתוך שרואה האדם את חסרונותיו. לכן, השכנה למידת הענווה הטובה, היא מידת העצבות הרעה.

תלוי בנקודת המוצא

כשהיא כשרה מוסיפה היא שמחה

לעומת הענווה העצובה הפסולה, עומדת הענווה האמיתית המכוונת נכון, והיא מביאה שמחה. כפי שמסביר הרב במוסר אביך שם -

ובאמת, אף על פי שמצד חצוניותו כמו דרך אחד להן אבל בעומק שרשיהן הן רחוקות מאד זו מזו. כי העצבות לא תבא כי אם אחרי החליטו היות ערכו האישי מרום והוא ראוי לגדולות, ולמורת רוחו הוא מוצא בעצמו חסרונות ומחסורים, שלא כראוי לו, וזה בודאי מדאיב לב ונפש, ואין בו מומדת האמת. אבל הענוה באה אחרי ידיעתו שאין ענינו בעצמו ראוי אל שום גדולה וכל גדולה וטובה שתיגעהו היא חסד השם יתברך עליו. אז יהיה שפל בעיניו ונגרע בערכו אבל עצב לא ידע, רק ישמח במנת גורלו, ומעט הטוב אשר ימצא בעצמו יודה לד' חסדו עליו, וגם יזדרז לקנות עוד הרבה מעלות חמודות, שכיון שרואה שעם היותו בלתי ראוי מצד עצמו גבר עליו חסד השם יתברך להיטיבו, כזאת יספיק גם כן להקנותו גדולות ונפלאות מאלה.

העצבות באה כשהאדם מתגאה בעצמו ואז למורת רוחו מגלה את חסרונותיו וקטנותו. הענווה לעומת זאת, באה מתוך נקודת מוצא

שליחתי הציבור שלכם

מבית מקור ראשון

רוצים להגיע למאות אלפי בתי אב בציבור הדתי?
איתנו אתם יכולים!

- הפנה שבועות של מלניו פרשת השבוע ומסוסם בכל בתי הכנסת ברחבי הארץ
- הדרכת מודעות בבתי הכנסת ובריכוזים דתיים
- דיוור ישיר בכל רחבי הארץ

הקונס סיוענות: עיבוד קדם דפוס ודפוס איסוף וצניף מוצרים ביילון לפי חזונו. הידוק נטיבות הכנסת אינטרנט לעלונים

לפנינו
052-2898538
052898538@gmail.com

על הריאיון של השופט אהרן ברק בתוכניתו של רוני קובן ועל משמעות המושגים יהודית ודמוקרטית. עשור לפטירת השופט פרופ' מנחם אלון ז"ל

אידיאולוגית-פסיקתית זו עולה בקנה אחד עם עקרון המטרה שבחוקי היסוד, בדבר ערכיה של מדינת ישראל כמדינה יהודית ודמוקרטית. גם על כך יש להצטער ולדאוג."

נשמת האומה

אינני שוגה באשליות שהרפורמה המשפטית המוצעת היא הגאולה השלמה. אבל ההתנגדות העצומה שהיא מעוררת בקרב האליטה ההגמונית, עשויה ללמד, על חשיבותה וחיוניותה לצביון המדינה היהודית. תפקידה, בראש ובראשונה, להסיר את החרפה שהתגלמה בשלטון משפטי ללא מיצרים של מיעוט חילוני-שמאלני-רדיקלי, שהוביל בסופו של דבר למלחמה עקבית בערכיה היהודיים (והציוניים) של המדינה.

צדק השופט ברק בדבריו שפגיעה בערכי המשפט היא "חור בליבה של האומה", אלא שהשאלה היא על איזו אומה מדברים ומהם ערכיה. הרב קוק כתב באגרת מכסלו התרס"ט (1910) על מרכזיות המשפט בחייו של עם ישראל ונאיים הדברים להיאמר שבת פרשת משפטים, עשור לפטירת השופט אלון ז"ל:

"אבל חלילה לנו לבעוט... במשפט שלנו, שזהו הדבר היותר חשוב מכל רכושנו הרוחני, והנכבד יותר לקיומנו בתור עם חי, מכל הקנינים הצדדיים שאנו רגילים להכריז על זכויותיהם, ובצדק, כי הכל אהוב וחביב ונחמד, אבל להבחין אנו צריכים בין אברים שאין הנשמה תלויה בהם לאברים שהם מרכזי החיים, והנשמה של כל אומה, וביותר של אומתנו, תלויה היא בשלטון המשפט שלה דוקא" (אגרות הראי"ה א עמ' רכה).

"חלילה לנו לבעוט במשפט שלנו".

הזדמנות היסטורית להתחיל לאחות את החור שנפער בלב האומה.

לסמכות שיפוטו של בית הדין הרבני, על בית הדין הרבני לדון בהם לפי המשפט האזרחי ולא לפי המשפט העברי".

השופט אלון חלק על דברי ברק ולא ראה בעין יפה את הניסיון לצמצם את סמכותם של בתי הדין הרבניים, ולהכפפתם לפסיקת בית המשפט האזרחי.

אלון טען שכל עניין הנדון בבית הדין הרבני, לרבות השאלה האזרחית, צריך להיות נדון על פי המשפט העברי, למעט עניינים שבהם מצויה הוראת חוק מיוחדת. השופט ברק דחה את דברי אלון בכותבו: "אמרות אלה בטעות יסודן, ומן הראוי הוא לסטות מהן".

יהודית ודמוקרטית?

על מנת להבין את עמדתו של השופט ברק לגבי המשפט העברי ולגבי יהדותה של המדינה, עלינו להקשיב לדבריו שלו: "תוכנו של הדיבור 'מדינה יהודית' ייקבע על פי רמת ההפשטה שתינתן לו. לדעת, יש ליתן לדיבור זה משמעות ברמת הפשטה גבוהה, אשר תאחד את כל בני החברה ותמצא את המשותף שבהם. על רמת ההפשטה להיות כה גבוהה, עד שהיא תעלה בקנה אחד עם אופיה הדמוקרטי של המדינה" (מהפכה החוקתית: זכויות אדם מוגנות, משפט וממשל א (1992)).

את דברי ברק סיכם היטב המשפטן הרב ד"ר חיים שיין: "ברק נתן ליהדות הגדרה מחודשת מבית מדרשה של הרפורמה, למצער לצורך עבודת בית המשפט העליון. הגדרה שלפיה ערכים יהודיים הנם אותם ערכים שבית המשפט רוצה לראותם כיהודיים ובעיקר אלה המשרתים נאמנה את ההגנה על זכויות האדם. 'חדש ימינו כקדם' בבחינת שיבה אל ימי עליית ההשכלה והנאורות ברחוב היהודי במזרח אירופה" (הפילוסופיה של המשפט עמ' 434).

ובכן, הרי לנו אשליית היהודית ודמוקרטית מבית מדרשו של השופט ברק. מהי היהודית? זו העולה בקנה אחד עם הדמוקרטית. ומהי הדמוקרטית? זאת העולה בקנה אחד עם האוניברסלית. את הביקורת על דרכו של ברק חתם השופט אלון כך:

"ככל הנראה השופט ברק סבור כי מהפכה

"יש עליך ארנק?" בשאלה הזאת פתח העיתונאי רוני קובן את הריאיון עם השופט בדימוס אהרן ברק ששודר השבוע בתוכניתו "פגישה". "אני רוצה לראות אם השמועה ששמעתי עליך נכונה...". וברק שולף מארנקו פתק ישן שעליו כתוב 'חוק יסוד כבוד האדם וחירותו' ואומר: "זה תמיד איתי". ואז שואל קובן: "ואת זה עכשיו שר המשפטים, יריב לוי...". וברק ממשיך: "את זה אי אפשר להפריד ממני". וקובן שואל שוב: "ומה אם שר המשפטים יבטל את החוק הזה?" וברק משיב: "לא, אני לא חושב. זה יהיה חור בליבה של האומה. זה אי אפשר לעשות".

האמוציות שגעשו השבוע סביב הרפורמה המשפטית המתהווה חרגו כבר מכל נורמה ומכל פרופורציה. איומים על מלחמת אחים הפכו למטבע לשון שבשגרה וכעת התחרות היא רק על דרך המלחמה, או אם תרצו - הטקטיקה שלה. איך שלא נסביר את סערת הרגשות של מחנה השמאל מהרפורמה המתהווה, ברור מעל לכל ספק שהרפורמה הזאת נגעה במקום שאיש כבר שנים לא נגע. וברצוני לשרטט בקצרה את מהות הוויכוח המתחולל כעת בעם ישראל. וויכוח עמוק ונוקב על צביונה של מדינת ישראל.

על מנת לעשות זאת, אבקש להעלות את דמותו של מי שהיה משנהו של אהרן ברק, ושבת הקרובה ימלאו עשור לפטירתו: הפרופ' מנחם אלון.

נשק לא קובנציונלי

אהרן ברק ומנחם אלון ז"ל, מייצגים במידה רבה את שני הקצוות של תפיסת מקומו של המשפט ואת צביונו: ברק הוא אקטיביסט וליברל וממשיך להוביל את הקו הזה עד ימים אלה ממש, וכך גם תלמידיו וממשיכיו דרכו. השופט אלון ז"ל היה מתון הרבה יותר (בדברים מסוימים לא היה 'שמרן' כלל. ראה פסק דינו בעניין שקדיאל ועמדתו בעניין המעצרים) והחשיב מאוד את המשפט העברי.

לפני כעשרים וחמש שנה, פורסם מאמר של אלון בעקבות שני פסקי דין שניתנו בבג"ץ, בו ביקר את עמיתו, השופט ברק, בשל עמדתו בתיק הידוע כ'פסק דין בבלי'. המאמר התמקד בצו המוחלט שהוציא בית המשפט העליון שבו ביטל את פסק הדין של בית הדין הרבני בעניין חלוקת הרכוש בין בני זוג.

לדברי ברק באותו פסק דין: "בכל נושא ועניין שאינו נמנה עם ענייני המעמד האישי, במובנם הצר, דהיינו עצם הנישואין והגירושין, גם אם נכרכו בתביעת הגירושין, והם נתונים

להביא את עצמי לקראת ובנישואין

אדע? אני צריך להיות קשוב להדהוד שעולה בתוכי שמתבטא בתחושות גוף ורגשות.

בתחושות: כיוון בבטן, או נינוחות. מועקה בלב, או תחושת שחרור. הרגליים רוצות ללכת מכאן, או רוצות להישאר כאן כמה שיותר? וכן הלאה. ברגשות: עכשיו אני שמח או מוטרד? אני מתוח או רגוע? אני משועמם או סקרן, מתלהב? וכן הלאה. ליצור את ה"יחד", זו שאיפה טבעית ורצון כל כך אנושי. יחד עם זאת, נסתר וייחודי. כי יש בנו את החלק הגלוי, הגוף המוחשי, וגם את הנשמה הנסתרת, האלוקית, המבקשת את גילוייה דרך הגוף. הקול העולה מבין השניים, הוא כמו הקול המתדבר מבין שני הכרובים, כש"פניהם איש אל אחיו". מתוך מפגש ה"יחד", נוצר תהליך ספיראלי שהולך ומתעצם בקשר הזוגי. מכיוון שאנחנו משתנים כל הזמן, מתוך ניסיונות החיים, חשוב להתמיד שוב ושוב, בלהביא את עצמנו ליחד הזוגי. להשמיע שוב את הקול הייחודי-האלוקי שבתוכנו ולהיות פנויים להאזין להדהוד- להתרשמויות הפנימיות העולות מבין שנינו: המחשבות, התהיות, הרגשות, הגעגועים וכד'. זוהי אם כן, מסכת מופלאה של מחזוריות אינסופית שהולכת ומתעצמת ומעצימה את שניהם.

כשבני זוג זוכים, הם חיים את הפלא: כיצד קול ייחודי של כל אחד מבני הזוג, נעשה קול אחד, העולה מתוך ה"יחד" של הזוג, פורט על כל אחד באופן שונה, משפיע על שניהם ויוצר יחד אחדות.

לתגובות ולשאלות וכן להצעת נושאים המעניינים אתכם -
estheravr@gmail.com

ומרגישה שהוא לא הבחור הערכי שהיא רוצה. אפשר לכוונת את מה שמתחולל ביניהם, כהדהוד הדדי לא מודע, כהתרחשות מטפיזית בין בני זוג שמשפיעה על ההתנהגות המודעת.

המפגש הפיזי בין בני זוג, כולל מראה חיצוני, סגנון חיים, אופי, תכונות, מעמד משפחתי וכדו'... זה חשוב. אלה תנאים ראשוניים ליצירת קשר שכוללים מחשבות ודעות לפני, בתוך ואחרי הפגישה. גם בזוגות נשואים, המפגש המציאותי, הוא הכנה למפגש הנשמתי ביניהם. כי כששניים נפגשים נוצר דבר שלישי! נוצר קול ייחודי, המיוחד אך ורק להם, לאותן הנפשות הפורטות זו על זו ונרעדות מכוח הקול הייחודי של כל אחד מהם שיוצר את היחד הייחודי להם. הקול הנשמע ממגע נפש בנפש, הוא תעלומה. רק מכוח "מפלאות תמים דעים" (איוב לו, טז) נובע הקול הזוגי, קול ה"יחד". האיפסור העצמי לחוש ולהרגיש את הקול המתנגן מה"יחד" ואת ההדהוד שנוצר ב"עצמי" מתוך היחד - זוהי היכולת להביא את עצמי, מתוך הקשבה פנימית אל היחד ואל העצמי.

חובה על כל אחד מבני הזוג, להשמיע את הקול הייחודי שלו ולא משנה מה תהיה התוצאה, אם נמשיך להיפגש או לא. המטרה היא, לא להשיג את בן הזוג בכל מחיר. "כי מי אני כאדם יודע מה מתאים לי באמת? יש דברים נסתרים וגדולים ממני. לכן חשוב להקשיב לרצון האלוקי בחיבור של שניים. כי רק ה' יודע דרך גבר בעלמה. כיצד

בשני המאמרים הקודמים, עסקתי בהתמודדות עם יופי לקראת נישואין ובהעלאת החשיבות של מפגש בין עולמות, כתנאי לקיום קשר ראוי. במאמר זה נבדוק, מהו המפגש הנשמתי בין שני עולמות. מהי היכולת להביא את עצמי למפגש. הדברים נכונים בין אם זה בדייט ראשוני, בקשר מתקדם וגם בנישואין.

כדי לחבר שני עולמות פנימיים, יש צורך כאמור להביא את עצמי. את מי אני מביא לקשר? את האגו, את כל הכיסויים הנפשיים שצברתי במהלך החיים? מה באמת מאפשר מפגש נשמתי בדייטים שיביא אותם לנישואין - ובנישואין, יחבר ויעצים אותם?

כשמדובר בבני זוג שרוצים להתאחד, הכרחי שהחשיבה המתמדת שלהם, תהיה מחשבת ה"יחד". כי כל אמירה ופעולה, של האחד, משפיעה גם על השני וגם על שניהם. ההשפעה הזאת, אינה השפעה חיצונית. זו השפעה שמתחוללת בה אנרגיה, שהיא תוצאת המפגש בין הנשמות של שניהם שאח"כ עשויה להתבטא בתגובות חיצוניות - בהתנהגות שמעידה על המתחולל ביניהם.

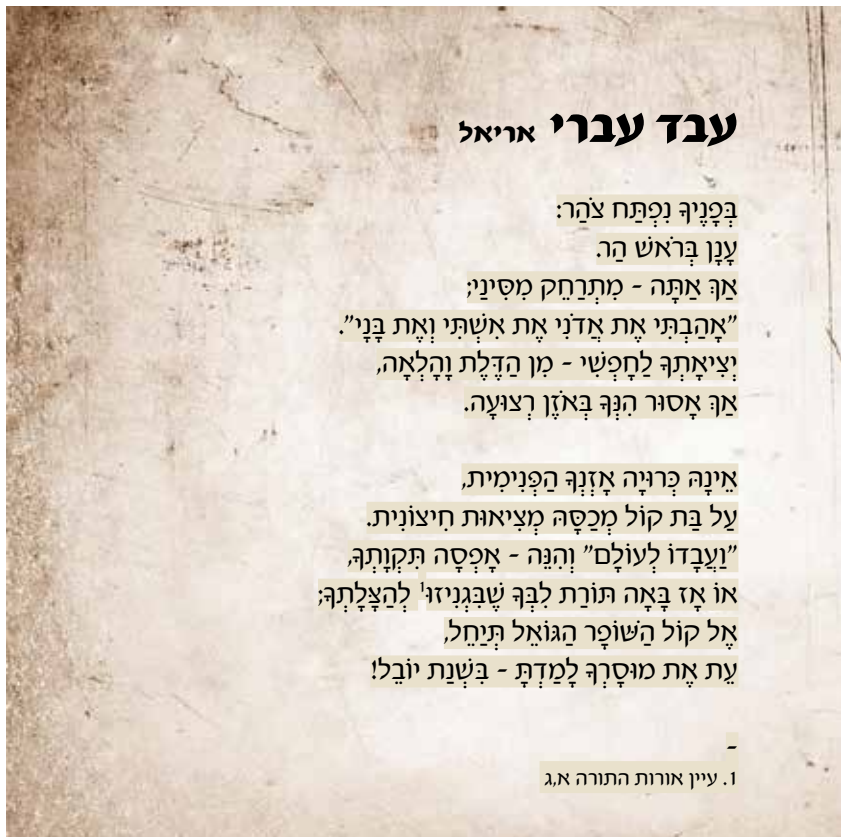
כאשר בחור מרגיש שיתוק כשנפגש עם בחורה יפה, זה אולי מפני שהוא העביר שדר סמוי שלעיתים סמוי גם ממנו, שאולי הוא לא ראויה לה, ואז היא מעבירה שדר שהוא פחות ממנה ולא שייך להמשיך ביחד. או שאולי הוא מרגיש רגשות פיזיים כלפיה וחושב לעצמו שהוא ממש לא צדיק. היא קולטת

המשך המאמר של הרב טרבלסי מעמוד 3 <

כל התחבולות והמעשים שהכין המן להפיל את מרדכי וישראל הפכו לבור שהוא עצמו נפל לתוכו. "ישוב מחשבתו הרעה אשר חשב על היהודים על ראשו"¹⁰ המגילה חושפת את הצחוק בעולם שחרע חופר את הבור לעצמו. לכן "בור" גימטריה "יצחק". הצחוק מגלה שגם הפעולות שמתנגדות לה' הן עצמן מובילות ומביאות למימוש רצון ה' וגם מעשיו של הרשע מצטרפים לברכה. רבות מחשבות בלב איש ועצת ה' הולכת ועומדת מתוך מחשבותיו של האדם עצמו.

1. כא,ג.
2. יד.
3. נ.
4. רש"י כא,ג.
5. חומש הגר"א כא,ג.
6. כא,ג. יב,כט.
7. טו.
8. מגילה,יד.
9. קהלת,יח.
10. אסתר ט,כה.

עבד עברי אויאל

בְּכַנְיָהּ נִפְתַּח צַהֲרָה:

עֲנֵן בְּרֵאשׁ הִה.

אֶךְ אֲתָה - מִתְנַחֵק מְסִינֵי

"אֶהְבֵּתִי אֶת אֲדֹנָי אֶת אִשְׁתִּי וְאֶת בְּנֵי."

יִצְיָאֲתָךְ לַחֲפֹשִׁי - מִן הַדָּלֶת וְהַלְאָה,

אֶךְ אֲסוּר הִנֵּךְ בְּאֶזֶן רְצוּעָה.

אֵינָה כְּרִיָּה אֲזַנָּה הַפְּנִימִית,

עַל בֵּת קוֹל מְכֻסָּה מְצִיאוֹת חִיצוֹנִית.

"וְעַבְדוֹ לְעוֹלָם" וְהִנֵּה - אֶפְסָה תִקְוָתָךְ,

אוּ אַז בָּאָה תוֹרַת לִבָּךְ שֶׁבְּגִיזוֹ לְהַצְלִתָּךְ;

אֶל קוֹל הַשׁוֹפָר הַגּוֹאֵל תִּיחַל,

עַת אֶת מוֹסְרָךְ לְמִדַּת - בְּשֵׁנֶת יוֹבֵל!

1. עיין אורות התורה א,ג.

שאלה בפרשה

1. מה הדין של מי שגנב שור או שה וטבחו או מכרו?
2. האם מותר לדיין לקבל שוחד?
3. מה ההבדל בין שומר חינוס לשומר שכר?
4. מאיזה גיל בהמה כשרה לקרבן?
5. באיזו שנה חלה שנת השמיטה?
6. איזה חג נקרא חג האסיף?

« משפטים

שלחו אלינו תשובות באתר ערוץ מאיר לילדים, ואולי תזכו בפרס!

מצאו למד התמונות רמזות מתוך הפרשה

תמונת בפרשה

1. פסח
2. שבועות
3. סוכות
4. 1. פסח
2. שבועות
3. סוכות
5. 4 5
6. עין
7. חורבן
8. 2x
9. חורבן

חידה לשנה

מהיכן בפרשה לומדים שניתן ללכת לרופא כדי להתרפא?

המלצה השבוע

השבת היא שבת "שקלים" ושבת מברכים חודש אדר! היכנסו לתוכנית "טוק טוק אדר" והיכנסו לאווירה!

להיות טובים

בפרשת השבוע כתובים דינים רבים מאוד, שקשורים בהנהגה שבין אדם לחברו. אם חס וחלילה מישהו פגע בחברו או גרם לו נזק, עליו לשלם על הפגיעה. ה' רוצה שנהיה אחראים למעשינו, וננהר בכבוד האחר ובממונו.

אפלו אם רואים כמה חברים או אפלו הרבה אנשים שחושבים לעשות מעשה רע, לפגוע במישהו או להציק לו - אסור לנו להצטרף אליהם, אפלו שהם רבים. התורה אומרת 'לא תהיה אחרי רבים לרעות'. אפלו שהם רבים, עלינו לנהג במדות טובות, לעזור ולאהב את האחר וחלילה לא לפגוע בו.

אז בואו נחשב רק טוב ונרצה בטובת חברינו, וכך נחיה בעולם טוב יותר!

ישי, ערוץ הילדים

- למה חולבים את הפרה בעמידה? כדי לייצר חלב עמיד...?
- אמא: דינה, את מנקה את האבק? דינה: למה את צריכה אבק נקי?
- מה זה קלמנטינה? תשובה: תפוז למתחילים...

יתורת האילור

משפטים מאת יוסי שחר.

להזמנת סדנאות קומיקס: 0549-256994

איך מציירים חתול? שופט למשל.

כמו בכל פינת יצירה נחזיר עם צורה פשוטה של אחד יכול לצייר!

על (א.מ.)

והופה! יש לנו פני חתול.

בית המשפט מקבל הכרעה אג כבוד החתול השופט!

אך חתול בוי צוף לא יוכל לכתוב ובוודאי לא אפשרט בין איש לבין רעהו

אין חתול בוי צוף לא יוכל לכתוב ובוודאי לא אפשרט בין איש לבין רעהו

אין חתול בוי צוף לא יוכל לכתוב ובוודאי לא אפשרט בין איש לבין רעהו

המשפט האנושי נועד למנוע מריבות ולהכריע בין דעות חלוקות וכפי שנאמר "אלמלא מוראה של מלכות איש את רעהו חיים בלעו". לא כן חוקי התורה, מטרתם היא נשגבה יותר - להביא את דבר ה' לעולם ולחבר את האדם לאלוקיו דרך דבר השופט.

מלאים אנו רגש מוסר, כמהים אנו לחיות חיים חיי טוהר, דמיוננו מלהיב את חשק לבבנו לצייר היותר נשגב והיותר נאה, היותר טהור והיותר נאצל, החפץ הפנימי שלנו חושק שיהיה רצוננו הקבוע טהור וקדוש, שתהיה כל מגמת חיינו ברורה ומכוונת להאידיאל היותר נשגב בחיים. וכל אלו התשוקות אינן מתגשמות כי אם על ידי מסירותנו הפנימית והחיצונה אל אור ד', אל המוסר האלהי, המתגלה בתורה, במסורת, בשכל, וביושר.

שמונה קבצים ג, רי

על סדר היום

הרב שלמה אבינר

- בכל דמוקרטיה בעולם, מערכת המשפט יכולה לפסול חוקים רק על בסיס החוקה שקבעו נציגי העם. אצלנו השופטים החליטו לתת לחוקי היסוד, עליהם הסכים רק רבע הכנסת, מעמד של חוקה, וכך הם פסלו חוקים רבים, כגון מניעת הסתגנות, גיוס בני ישיבות, תקציבים, ועוד.

- בכל המדינות, השופטים קובעים רק בנושאים משפטיים, ולא בכל הנושאים. אצלנו הם קבעו שהכול שפיט, כגון הוראות פתיחה באש, תספורת חיילים, ענייני ספורט, הרבנות הצבאית, חופש ל"ג בעומר, פרס ישראל, ועוד. יתר על כן, כל אחד יכול לפנות לבג"ץ אפילו בנושא שאינו נוגע לו. בסיכום, הכל שפיט.

- בכל המדינות שופטים על פי חוקים, אצלנו על פי עקרונות עמומים, עקרונות יסוד, סבירות, דעת הקהל הנאור, וכן "פרשנות תכליתית", שיכולה להתהלך נגד כוונת המחוקק.

- בכל המדינות, חייבים השופטים לשמוע לפני הכול את טענות המדינה בבית המשפט. אצלנו, קבע הבג"ץ, המדינה אינה זכאית לייצוג, אלא באישור היועצים המשפטיים. הממשלה כפופה ליועצים, אשר יכולים לפסול חוקים "לא נאורים".

בסיכום, יישר כוחה של ממשלתנו, שמחזירה את האיזון, מחזירה לעם מה שנחמס ממנו.

הרפורמה המשפטית והדמוקרטיה

שאלה: האם זה נכון שהמהפכה המשפטית העכשווית תפגע בדמוקרטיה?

תשובה: להפך. המובן של דמוקרטיה הוא, שהעם הוא השולט ולא איזו קבוצה מצומצמת, כגון אצילים או עשירים. אכן, על פי תורה, כאשר אין מלך, העם הוא המלך. מקובל בכל המדינות הדמוקרטיות בעולם, שצריך איזון בין המערכה המחוקקת, המבצעת השופטת. הרפורמה המשפטית מחזירה את האיזון שהופר במשך עשרות השנים האחרונות, כאשר המערכת המשפטית לקחה לעצמה סמכויות יתר, לעומת כל המדינות הדמוקרטיות בעולם.

דוגמאות:

- לבג"ץ יש זכות וטו על מינוי שופטים.
- בית המשפט יכול לפסול מדיניות ממשלתית או מינוי עובדי ציבור בעזרת הטיעון המעורפל של "אי סבירות".
- הוא החליט שחוקי היסוד יהיו חוקת מדינת ישראל, המאפשר לפסול חקיקה.
- יתר על כן, הוא גם פסל חלקים של החוקה עצמה בטענה שהם בניגוד לחוקה.
- החליט שכל הנחיה של היועץ המשפטי מחייבת את הממשלה, כלומר שהוא מעל ראש הממשלה.

- הוא עצר את תכנית הממשלה לחיפוש נפט ימי, מה שהסב נזק כלכלי גדול.
- הוא ביטל את ההסכמים הקודמים על גיוס תלמידי ישיבה לצבא, מה שגרם לבחירות חוזרות.
- כל אלה הם דברים שלא יקרו במדינות אחרות. כל הביקורת הנ"ל הובעו בחריפות על ידי שופטים בכירים לשעבר בארץ ובחוץ לארץ. משפטן גדול בארצות הברית כינה את מי שהוביל את אותה מהפכה אצלנו בשם "רודן נאור", "פיראט משפטי". וממשלתנו העכשווית לוקחת על עצמה לתקן את העיוותים האלה.

יתר על כן, יש נפוטיוזם במערכת המשפט, כלומר העדפת קרובי משפחה למינוים משפטיים שונים. לא נשפיל עצמנו להציג את הרשימה. כל אחד יכול לבדוק בעצמו כיצד קרוב מביא קרוב, חבר מביא חבר.

הרי הוועדה למינוי שופטים כוללת תשעה אנשים: 3 שופטים, 2 עורכי דין, 2 שרים, 2 חברי כנסת. כיוון שנדרש רוב של 7, השופטים יכולים להטיל וטו על כל מינוי. הנפוטיוזם המחפיר הזה אינו קיים באף מדינה דמוקרטית בעולם!

אצלנו המערכת המשפטית ריכזה בידה סמכויות מעבר לכל פרופורציה. נחזור על דוגמאות:

- בכל דמוקרטיה בעולם, השופטים נבחרים על ידי נציגי הציבור, המייצגים את הדעות השונות בעם. אצלנו יש לשופטים אפשרות וטו לכל מינוי בעליון.

"יְשִׁירִים נְאוֹה תְּהַלֵּה."
תהילים ל"ג

במלאת שנה לפטירת אמנו
אשת החסד

הרבנית נאוה ביגון ע"ה

נעלה לקברה ביום שישי ג' אדר (24.2.23)

9:00 | בהר הזיתים
*הסעות יצאו מקרית משה ליד הקיסקים בשעה 8:30 בדיוק

11:00 | אזכרה במכון מאיר
שיעור תורה ודברים לזכרה

אזכרה ומלווה מלכה
לבנות המשפחה, חברות, תלמידות ומכרות

מוצאי שבת פרשת 'תרומה' | ד' אדר תשפ"ג (25.2.23)

20:30 | במכון מאיר שדרות המאירי 4

- שירים | סיפורים על הרבנית נאוה
- דברי תורה
- כיבוד קל

המשפחה

נשמות מחוברות

איש ואשתו הם בשורשים נשמה אחת במרומי מרומים. וכאשר היא יורדת לתחתיות ארץ היא מתפצלת לשניים. וזו עובדת בני הזוג לחדש את אותה אחדות ראשונית פנימית, על ידי בחירתם ועמלם המבורך.

מאת הרב שלמה אבינר
154 עמ'. כ. קשה

ניתן להזמין בטלפון: 02-9973168
או באתר **החדש**: www.ChavaBooks.co.il

ניתן להשיג את כל ספרי ההוצאה
ב'דני ספרים' רח' אבן ישראל 3 ירושלים